

Helga Hvidsten – aktivist i 40 år

av Line Snekvik, tidligere publisert i Fritt Palestina nr. 2, 2020

Etter 40 sammenhengende år i arbeidsutvalget i Palestinakomiteen, takket Helga Hvidsten for seg på forrige landsmøte. – Man kan ikke gro fast i taburetten, slår palestinen fast.

Helga Hvidsten, som opprinnelig er fra Porsgrunn, ble hanket inn i arbeidsutvalget (AU) og jobben som kasserer etter å ha vært helseteam-arbeider i Beirut i 1980. – Da var det gjort. Det er noe annet når du kjenner folk som blir bomba. De må bli der. Jeg kunne reise hjem, sier Helga.

Legitimasjon –

Beirut, 1980

Siden har hun sittet fast i arbeidsutvalget i Palestinakomiteen, ca. 20 av årene som økonomiansvarlig. Hun har i perioder sittet i arbeidsutvalget til [Fellesutvalget for Palestina](#), og har også vært med i [Ship to Gaza](#). I tillegg har hun vært, og er stadig, engasjert i [PIM – kampanjen Palestinske barn i israelske fengsler](#). Alle steder som økonomiansvarlig.

Motvillig leder

De som kjenner Helga, vet at hun ikke er spesielt glad i stå i front. Likevel var hun leder av Palestinakomiteen fra 1990 til 1994. – Det var litt ukomfortabelt. Jeg liker jo ikke å holde taler og representere. Men det var ingen andre som meldte seg, så da måtte jeg bare hoppe i det. Ebba (Wergeland, journ. anm.), som jeg ønsket å foreslå til ledervervet, ville ikke. Men hun var en veldig god støtte for meg da jeg gikk inn i vervet, fastslår Helga.

Hva

husker du best fra årene som leder av Palestinakomiteen?

– Av det politiske arbeidet er det underskriftskampanjen mot en foreslått kulturavtale mellom Norge og Israel, der vi henvendte oss til kulturarbeidere og akademikere. Annet som er verdt å nevne er at vi fikk dratt i gang Fellesutvalget for Palestina igjen, og at vi hadde en konferanse om forholdene for palestinske barn. Vi i arbeidsutvalget gjorde også en god del for å skolere oss selv. Israel forsøkte å deportere ca. 200 palestinere til Libanon; palestinere som Libanon nektet å ta imot. De ble sittende i ingenmannsland i flere måneder. Jeg husker også veldig godt Iraks invasjon av Kuwait og USAs invasjon av Irak.

Det nyvalgte AU i Palestinakomiteen i Norge

Fra venstre: Omar Dajani, Helga Hvidsten, Lars Haugom, Eldbjørg Holte, Ingebjørg Lundevall, Grethe Jensen og Margit Nordling

Det nyvalgte AU, 2000

Av mer «upolitiske ting» trekker hun frem en gallamiddag på Akershus slott i forbindelse med Yasir Arafats og Hanan Ashrawis besøk i Oslo i 1993. Etter middagen fikk solidaritetsbevegelsene et kort møte med gjestene, i statens representasjonsbolig.

– Av hilsningstalene var talen til Venke Aarethun og Elisabet Sausjord flott og litt uvanlig. To unge damer i vestlandsbunader som leste et dikt, i stedet for en kjedelig tale. Jeg tror det gjorde inntrykk på Arafat.

Hva mener du er Palestinakomiteens største styrke?

– Det er folkene som har brent, og brenner for, Palestina-saken. Solidaritetsarbeiderne og studieturene er viktige, for når man reiser ned dit får man mer enn en teoretisk forståelse av saken.

Helga trekker også frem organisasjonens evne til å stå på egne bein:

– Vi har vært herre i eget hus, stolt på egne krefter og ikke blitt profesjonaliserte. Palestinakomiteen har hatt friheten til å kunne være kontroversielle. Vi har kritisert Oslo-avtalen, støttet boikott og så videre. Vi har ikke noe å tape på det, for vi er ikke avhengig av statsstøtte.

Selv om du har gått ut av arbeidsutvalget, kommer du jo ikke til å pensjonere deg fra Palestinakomiteen. Hva har du tenkt å gyve løs på?

Landsmøtet 2020

– Det kommer an på hva det er behov for. Men økonomi er fortsatt viktig, sier Helga, som trakk seg som økonomiansvarlig på landsmøtet («i min alder kan man jo daue når som helst»), og som ved flere anledninger har tatt til orde for at flere bør involveres i Palestinakomiteens økonomiarbeid:

– Det er sårbart å samle all kunnskap hos én person. Etter min mening bør det settes ned en egen gruppe i organisasjonen som jobber med økonomi.

Vi

håper du fortsetter å være med oss en god stund til. Enn så lenge, er det litt behagelig å kunne slappe av, og ikke ha noen formelle verv i organisasjonen?

–

Nei. Men man skal ikke gro fast til en taburett. En gang må man gi seg.